

Estació Congost

Un relat de: [*Concurs de Microrelats Arc a la Ràdio*](#)

L'Emmanuel pensava que mai no se'n sortiria. Aquella depressió l'anguniejava. En una ocasió li van aconsellar un viatge com el millor remei contra l'angoixa. Així que es presentà a l'estació de tren amb una maleta minúscula i moltes ganes de viatjar.

Havia pres una decisió encertada? No hi havia ningú a l'estació. Passà una estona fins que aparegué un altre home al fons de l'andana.

Una conversa curta començà entre ells. L'home tenia els mateixos desitjos que l'Emmanuel d'anar ben lluny.

Però curiosament mentre parlaven l'Emmanuel no deixava de mirar cap a la dreta.

—D'aquella direcció vindrà?— El nou-vingut es deia Albert i demostrà que tenia certes idees—. No vindrà pas de la dreta. Arribarà a l'estació per l'altre costat.

I l'Albert assenyalà a la seva esquerra. Un polsim de vent movia la graveta dels voltants. L'Emmanuel esclatà a riure.

—Que equivocat esteu! Ve de la dreta! —digué amb veu clara i forta.

—I com ho sabeu? —l'Albert començava a sentir-se malament.

—La fe que tinc —respongué l'Emmanuel altiu—, la fe i la seguretat que el comboi vindrà de la dreta!

Aquí començà una discussió. El to i les paraules augmentaren el cansament dels dos homes. El silenci tornà quan s'adonaren que havien passat tres hores carregoses i el tren no arribava.

Però ells continuaven:

—Vindrà de la dreta!

—Vindrà de l'esquerra!

Un tercer personatge aparegué esglaiant la discussió. Portava una motxilla. Ràpidament li preguntaren si ell sabia d'on venia el tren.

—El tren? —digué estranyat—. Estem en una via morta, no hi ha tren des de fa anys. Jo vinc totes les nits a dormir-hi. Que no han vist com està l'edifici?

L'estat de les oficines era penós.

L'Emmanuel es va posar a plorar.

—No plori, home —digué l'Albert igual de trist—. Qui li diu que no obriran les vies un dia d'aquests? Sí, home, sí.

He llegit que volen encetar una nova política de comunicacions. S'ha de tenir fe, amic meu, s'ha de tenir fe!

I tots tres aplaudiren aquelles paraules.

Francesc Ferragut